

In memoriam Frans Swinkels

Droevig bericht aan het eind van 2020: Frans Swinkels, vice-voorzitter van WBdP, is op 26-12 overleden.

Krap een maand geleden stuurde Frans een miltje met de mededeling dat hij getroffen was door een longembolie en dat zijn leven aan een zijden draadje had gehangen. Gelukkig was hij er goed doorheen gekomen, al zou zijn herstel wel tot maart duren. Dat was een opluchting.

Helaas heeft dat herstel ongeveer een week mogen duren, totdat hij belde met een veel slechtere boodschap dat bij hem een tumor in de lever was geconstateerd. De ziekte was zo ver voortgeschreden dat de artsen daar nog weinig aan konden doen. Een hartverscheurend bericht van een markante persoonlijkheid, die ongelofelijk veel voor de natuur en het milieu in Brabant in het algemeen en voor de Peel in het bijzonder heeft betekend.

Na zijn studie veehouderij, rurale planologie en milieukunde kwam hij al vrij snel in contact met Werkgroep Behoud de Peel. In de notulen van de Werkgroep-vergadering van 23 november 1983, lezen we bij de ingekomen stukken (!) dat Frans vanaf dan de Werkgroep komt versterken.

Dat feit kon heel snel boven water worden gehaald, omdat Frans zich steeds zeer bewust was van de waarde van een goede archivering. Hij heeft de afgelopen jaren een ongelofelijke hoeveelheid documenten gedigitaliseerd en gearchiveerd. De door hem opgebouwde database telde in november 2020 maar liefst 57.292 documenten. Tot zijn laatste levensdagen was hij hier nog mee bezig. Ook bemoeide hij zich tot het laatst met beschermingskwesaties!

In de eerste jaren lag het accent van Frans binnen de Werkgroep op de planologie. Hij spelde de bestemmingsplannen van alle Peelmunicipaliteiten uit en dat leverde aangrijpingspunten op om vele bezwaarschriften op te stellen om de Peelnatuur te dienen. Ook was hij erg goed in netwerken en wist dankzij een unieke positieve brutaliteit overal 'binnen' te komen. Bijvoorbeeld, in de tijd dat de beveiliging van de ministeries in Den Haag nog losjes was, in het departement van Landbouw, Natuur en Visserij. Frans kende daar vrijwel alle ambtenaren die te maken hadden met de landbouw- en natuurdossiers en stapte gewoon hun werkkamers binnen, om met zijn plat Liesselse accent te informeren of hij recente rapporten over een bepaald item al kon inzien of kopiëren. Vaak volgden daar dan anekdotes en kwinkslagen op, waardoor het hem vrijwel altijd lukte om de gevraagde informatie los te peuten. Dat deed hij zo mooi dat de betrokkenen daar zelden geïrriteerd over raakten.

Tot ver in de jaren negentig was Frans full time en pro deo met de Werkgroep bezig. Hij wilde wel een betaalde baan en had daarvoor als superspecialist planologie, met bovendien een gedegen

kennis van water, bodem en natuur, zeker de benodigde ervaring en kennis. De overheid wilde hem echter niet aannemen, vanwege zijn werkzaamheden voor WBdP. Gelukkig had de Brabantse Milieu Federatie daar geen moeite mee en zag het juist als een groot voordeel om zo'n medewerker binnen te halen. Vanaf 1997 kwam Frans daar in dienst. Hij hield zich er eerst bezig met de lokale aanpak van het buitengebied; later met de reconstructieplannen, plus nog veel meer. Ondertussen bleef hij zich inzetten voor de Werkgroep en ijverde onder andere voor het dichten van gaten in de Peelrandbreuk en bracht de bijzondere natuur-, geologische(wijst)- en cultuurhistorische waarden rond deze breuk onder de aandacht.

Daarnaast had hij zitting in het groene waterschaps-overleg, waar hij gevraagd en ongevraagd adviseerde over verdrogingskwesties en natuurherstel.

Ook landelijk bleef zijn werk niet onopgemerkt. Door zijn enorme inzet voor het natuurbehoud in de Peel werd hij op 4 juli 1990 door toenmalig directeur van Vogelbescherming Nederland, Siegfried Woldhek, onderscheiden met de Gouden Lepelaar.

Natuurbeschermend Nederland heeft een markante en kleurrijke beschermer verloren!

We wensen Truus (de partner van Frans) veel sterkte en we blijven de herinnering aan Frans koesteren.

